

“Τώρα είν’ τα πουλιά”

Τώρα είν’ τα πουλιά, τώρα είν’ τα χιλιδόνια

τώρα οι πέρδικις συχουλαλούν κί λένι.

Ξύπνα αφέντη μου, ξύπνα καλέ μ’ στρατιώτη’,

ξύπνα αγκάλιασι κουρμί κυπαρισθένιου,

άσπρου λιμό, ματούδια ἔφρυτνισμένα.

Ἄφησ’ μι λυγερή, ἴχουν ὕπνου να πάρου,

γιατί μ’ ἤρτι μήνυμα, στούν πόλιμου να πάου

για να σκουτουθώ για σκλάβους ν’ απομείνου.

Παίρνω ένα στρατί, στρατί του μουνουπάτι,

βρίσκου ένα διντρί κί δένου τ’ ἄλογό μου.

Να ού ἴσκιους μου κί πέδου κί κοινήσου,

να η ρίζα μου κί δέσι τ’ ἄλογο σου

κι σήκου του προύι του νοίκιου να πληρώσεις

ρίξει στη ριζίτσα μου ιννιά σταμνιά νιράκι.

Ἰ Αχωχιάτης – οδοιπόρος